

## פרק חמישה־עשר **טול פאפי**

ביום שני בבוקר היה תורה של טליה להציג חולה בשיבת המחלקה. אנשי הצוות, התאספו אט־אט בחדר ההרצאות, מצוידים בכוסות קרטון מסטארבקס ובשקיות עם בייגלים ומאפינס.

דיוויד חייך אליה. "קארן אמרה שדיברת על כריס מהמחלקה הגסטרולוגית כעל חולה מתאים לשיבה?"  
"כן," אמרה טליה. "אני חושבת שעולים כמה נושאים מעניינים שקשורים בטיפול בו."

דיוויד פנה אל הנוכחים וביקש את תשומת לבם. "טליה תציג לפנינו את אחד הילדים מהמחלקה להפרעות עיכול." הוא חייך אליה, "את מוכנה?"

"כריס הוא ילד בן ארבע־עשרה שמאושפז כבר שלושה ימים במחלקה להפרעות עיכול בילדים." טליה דיברה בביטחון ובשטף, "האם היא אם חד־הורית, עובדת כפסיכולוגית ארגונית

בחברת כוח אדם. האב עזב את המשפחה כשאמו של כריס הייתה בשבוע העשרים להריונה, גם לאם וגם לבן אין קשר אתו. המשפחה מתגוררת בהורנסבי, סמוך להורי האם שעוזרים לה בטיפול בו. כריס אובחן כסובל ממחלת קרוהן לפני כחצי שנה והפעם אושפז בשל חסימת מעיים. הוא מטופל בנוזלים ובאנטיביוטיקה. אם לא תהיה הטבה בשתי היממות הקרובות הוא כנראה יצטרך להיות מנותח, מה שגורם לחרדה משמעותית אצלו ואצל האם. נקראנו לייעוץ במחלקה בשל סימנים לחרדה אצל כריס שהתבטאה במתח, בפרצי בכי, בפניות חוזרות לצוות האחיות בשאלה אם הוא צריך באמת לעבור את הניתוח ובהתקפי זעם שמופנים בעיקר לאמו. בבדיקה שלו בנוכחות האם הוא נראה חרד מאוד, מעבר למה שצפוי שיהיה, מוטרד מהאפשרות של ניתוח, מדווח על קשיי שינה ועל מצב־רוח ירוד. הוא תלמיד בינוני ואמר שהוא חושש מהאפשרות שצינוני ידרדרו עוד יותר בעקבות האשפוז.

"ומה נראה לך שצריך לעשות אתו?" קארן קטעה אותה ביבושת.

"ניסיתי לחפש באינטרנט על הפרעות נפשיות שיכולות להופיע בילדים שחולים במחלת קרוהן." טליה הייתה מוכנה לשאלה, "מדובר בהפרעה שהקשר שלה למצבים נפשיים שונים הדוק מאוד ולמעשה מצבים דיכאוניים עשויים להחמיר אותה." טליה המשיכה להסביר, מרוצה מהקשב שהפגינו רוב חברי הצוות. "בבדיקות המעבדה של כריס נראו חוסרים של B12 ושל חומצה פולית והצעתי לרופאה המטפלת לבדוק זאת כדי לוודא שחוסרים מסוג זה אינם מחמירים את הדיכאון."

דממה מתוחה עמדה בחדר וטליה חשה בשינוי האווירה.

"אז איך היה היום שלך?"

"בבית-החולים הזה לא מקובל שמתמחה פונה ישירות לרופא המטפל." דיוויד פתר את התעלומה, "מתפקידך לרווח על הממצאים לקארן והיא תפנה לרופא המטפל אם הדברים נראים לה רלוונטיים."

על אף החיך הכמעט קבוע שעל פניו, טליה חשה בנזיפה. "אם את מעוניינת לברר מה הן בדיקות המעבדה, את צריכה לפנות למתמחה האחראי על הטיפול הגופני בילד." הוא סיים בנימת הסבר.

"אני אזכור זאת להבא." אמרה טליה, מחזירה לו חיוך משלה, "בכל מקרה, נמצאו רמות נמוכות של B12 והוחל בטיפול בזריקות. ניסיתי לחפש גם באשר לטיפול בתרופות נוגדות דיכאון. אחת הבעיות העיקריות בטיפול בחולה עם מחלת מערכת העיכול הוא תופעות הלוואי שעשויות להופיע בטיפול בנוגדי דיכאון ולכן חשבתי להעלות את הנושא כאן, לדיון בינינו ואולי לפנות לרוקחת ולהתייעץ אתה."

"החלטות על טיפול תרופתי אינן עניין למתמחה," ציינה קארן חדות. טליה ניסתה לשמור על טון רגוע. "לא החלטתי, הבאתי את הנושא לדיון כאן."

"ומה את חושבת על הטיפול התרופתי?" דיוויד קטע את הוויכוח.

"שקלתי להעלות לדיון את האפשרות של טיפול באסיטלופרם שמבין כל התרופות לטיפול בדיכאון נחשב יחסית נוח בכל הקשור לתופעות לוואי במערכת העיכול."

השתררה שתיקה. "יש עוד כמה נושאים שצריך לחשוב עליהם," טליה המשיכה, מתעלמת מהאווירה הלא ידידותית ששררה בחדר. "כיוון שהמטפלים העיקריים של כריס הם

האם והסבתא, חשבתי שיהיה כדאי להביא אותה גם לפגישה. הסבתא לא עובדת ונראה שהיא מהווה מקור תמיכה עיקרי לכריס ולאמו.

"יש לך הכשרה בטיפול משפחתי?" אנט קטעה את דבריה של טליה.

"לא", ענתה טליה, נבוכה לרגע.

"אז מה פתאום את נפגשת עם המשפחה?" היה משהו מאוד לא נעים באופן הצגת השאלה וטליה מצאה את עצמה מתגוננת.

"זו הייתה רק פגישת הערכה, לא טיפול. חשבתי להעלות את האפשרות של טיפול משפחתי כאן בפגישה."

"כדאי שאת ההתערבויות האלה יעשה מטפל משפחתי מוסמך", ציינה דניאלה.

"אני חושב שהערכה ראשונית של המשפחה הייתה מאוד נכונה ובמקום", אמר דיוויד. "המון תודה טליה על כל הטרחה הזו." הוא הוסיף ושלח אליה את אחד מחיוכיו הידועים.

טליה יצאה מהשיבה הישר לסטארבקס, ועם הקפוצ'ינו ביד צעדה לכיוון הגינה בחצר האחורית של בית-החולים. סו שעברה במסדרון נעצרה כשראתה אותה.

"מה קורה?" היא שאלה, "את נראית כאילו מישהו הבעיר מדורה תחתייך."

"נמאס לי מהמקום הדפוק הזה", אמרה טליה בשפתיים חשוקות.

סו הסמיקה. "בואי לחדר האוכל", אמרה, "ממילא אני בדרך לאכול ארוחת צהריים."

משהו בנוכחות הרגועה שלה הנמיך קצת את אש הקרב של

"אז איך היה היום שלך?"

טליה וכשישבו לאכול היא כבר הצליחה לחייך ואפילו לשאול את סו על העבודה בחדר המיון.

"עזבי אותי," אמרה סו, "מה אתך?"

טליה נדה בראשה בתנועת ייאוש וסיפרה לה על ישיבת הצוות.

"יש לי הרגשה שמלווה אותי מהיום הראשון פה שאסור לך להיות טוב מדי," היא שיתפה את סו, "אסור ליזום, אסור לחשוב, אסור להגיד יותר מדי. יש ציפייה שתעשה מה שרוצים ממך וזהו. לפעמים אני מרגישה שאני צריכה להוריד לעצמי חצי מוח כדי להתאים למקום הזה."

סו חייכה בהבנה. "זה משהו ידוע על אוסטרליה. שמעת על 'טול פאפי סינדרום'?"

זה צילצל מוכר. "כן," אמרה טליה. "התחילו לספר לי פעם, אבל אני לא חושבת שזכיתי לשמוע את ההסבר."

"פאפי זה שם של פרח," סו חייכה, "הכוונה היא שאם פרח גדל גבוה מדי, מייד מקצצים אותו, כדי שיתאים לכל השאר. שכולם יהיו באותו גובה."

"זה משהו אופייני רק לאוסטרליה?" טליה תממה.

"זה כבר נחשב לחלק מהתרבות כאן." סו דלתה עלה של חסה מהסלט שלה, הביטה בו והחזירה אותו לצלחת. "המדינה הזו, כמו שאת יודעת, נוסדה על-ידי אנשים פשוטים, אסירים לשעבר, פושעים, כאלה שלא בדיוק הצליחו במקומות שמהם באו. אם מישהו מנסה להגיע ליותר, להיות גבוה מעל השאר, הוא נחשב כאן לכזה שחושב את עצמו."

טליה חשה הקלה. עכשיו היו שם וכתובת לתחושה המעורפלת שליוותה אותה כבר כמה חודשים.

"את הרגשת את זה?" שאלה את סו.

"אני הרגשתי את זה בעיקר כשלמדתי בתיכון. תמיד הייתה שם אווירה שאם אתה מנסה להצטיין או להיות טוב במיוחד, נותנים לך להרגיש כאילו אתה עושה משהו לא בסדר. יש אפילו ספר מפורסם שקוראים לו 'טול פאפיז'. זה על נשים אוסטרליות שהצליחו, אני אתן לך לקרוא אותו." היא נשענה לאחור בכיסא. "אבל הכוונה היא לא רק לנשים, המושג הזה מדבר על אנשים מוצלחים באופן כללי."

"זאת אומרת שהסטנדרט מכתוב שאתה צריך להיות מישוהו בלי יותר מדי שאיפות, בלי אמביציה, בלי לנסות להגיע מעבר למינימום ההכרחי וחס וחלילה אם תעז להיות יותר מזה?"

"כן," אמרה סו, "זה העניין פחות או יותר."

"גם בבית החולים?" טליה עדיין התקשתה לעכל את הרעיון שכל מה שמצפים ממנה הוא להיות בינונית.

סו עירבבה את האורז בתוך המרק שלה. "אני כבר לא שמה לב לזה, אולי בעצמי נהייתי קצת בטטה כזאת..."

"ממש כבוד גדול להיות דביל ועצלן," טליה חשבה שזה ממש מטופש, גם להיות כזה וגם להתפאר בכך.

סו צחקה, "אל תיקחי את זה ככה. זה מרד בהישגיות המוגזמת של העולם המערבי. הריצה אחרי הכסף, הסטטוס. זה לא רק רע." "בטח," אמרה טליה. "אין ספק שיש בזה משהו. רק שכאן מושכים את זה באמת חזק לקצה."

הן המשיכו לאכול בשקט. טליה אמרה, "את יודעת סו, אף פעם לא חשבתי את עצמי למישהי שנכנסת לקטגוריה של 'טול פאפי'. בסך הכול רציתי לבוא, להתמחות בפסיכיאטריית ילדים וללמוד איך עושים את זה במקום אחר."

"אז איך היה היום שלך?"

"מה את מדברת?" סו חייכה חיוך רחב. "ראיתי אותך פעם בחדר המיון. צועדת פנימה במרץ, מתקתקת קבלה של חולה בזמן שלכל אחד אחר היה לוקח רק להבין מה הולך שם. טיך-טק סוגרת את כל הקצוות. אנשים שמים לב לזה," היא רכנה אל טליה, "אפילו מדברים על זה."

טליה הרגישה איך הסלק נתקע לה בחצי הדרך בוושט. "וזה אמור להיות משהו רע?"  
"זה לא רע, אבל זה מושך תשומת לב." סו סיימה את המשקה שלה בלגימה ארוכה.

דבריה של סו הידהדו באוזניה של טליה בדרך למחלקה. במסדרון היא נתקלה בד"ר מרגרט אדמס.  
"אני בדרך לטלפסיכיאטריה," אמרה הרופאה, "את יכולה להצטרף אליי אם את לא עסוקה."

טליה הסכימה בשמחה, מוכנה לכל הסחת-דעת שתוציא אותה ממצב-הרוח השפוף שבו הייתה. הטלוויזיה הגדולה בחדר הישיבות דלקה ועל המסך מולן הופיעו ילד כבן שתים-עשרה, אמו ואחות במרפאת וולגונג. ד"ר אדמס נופפה לשלום למסך.  
"זה שירות שאנחנו נותנים ליישובים שנמצאים באזור רחוק ממרכזים רפואיים," הסבירה ד"ר אדמס, "זה משהו ייחודי לאוסטרליה, שלמעשה נחשבת ל'מולדת' של כל העניין. יש באוסטרליה כמה וכמה מקומות שאין להם גישה לרופאים מומחים, בעיקר למומחים בפסיכיאטריית ילדים ולמעשה זו הדרך היחידה עבורם לקבל ייעוץ של מומחה. הילד שנראה היום הוא ילד עם הפרעת קשב וריכוז וזו פגישת מעקב אחרי תחילת טיפול בריטלין."

"נסו לכוון את המצלמה לכיוון אוון," ביקשה מרגרט מהאם והאחות שישבו בחדר. "אתה רוצה לדבר אתנו?" היא פנתה אל הילד שהציץ אליהן בסקרנות ממקומו מתחת לשולחן. אוון נראה זוחל במהירות ונעלם מהמסך.

"או. קיי.", אמרה ד"ר אדמס, "נדבר בינתיים עם שאר הנוכחים. מה את יכולה לספר לנו על התנהגותו של אוון בבית?" היא פנתה אל האם.

"הוא קצת נרגע, אבל עדיין לא מפסיק להתרוצץ. אם לרגע אחד מורידים ממנו את העיניים הוא כבר עושה נזקים. בבית הספר הוא קצת יותר מרוכז, אבל עדיין יש המון תלונות מהמורות."

האחות שישבה לצד האם קמה במהירות ממקומה וכעבור רגע נעלמה התמונה מהמסך.

"מה קורה?" שאלה טליה.

"אולי יש בעיות בתקשורת," ענתה ד"ר אדמס, "ככה זה כשמטפלים בשלטר-רחוק. אולי ננסה להתקשר אליהם." היא אחזה בידה את שפופרת הטלפון, "מה קורה בצד שלכם?" שאלה וכעבור רגע עלה חיוך על פניה. "אוון ניתק את הכבל של הטלוויזיה, הן לא מצליחות לחבר את זה עכשיו." היא לחשה לטליה. היא האזינה בתשומת לב לדברים שנאמרו מצדו האחר של הקו ואחר-כך אמרה, "על-פי מה שעולה מהדברים נשמע שכדאי להעלות את מינון הריטלין ל-10 מ"ג. בואו ננסה לעשות פגישה נוספת כזו בעוד שבועיים. אני אשלח מכתב לרופא המשפחה אצלכם עם כל ההוראות."

היא סיימה את השיחה והביטה בטליה. "אל תקבלי את

"אז איך היה היום שלך?"

הרושם המוטעה על טלפסיכיאטריה. בדרך כלל זה נראה קצת יותר טוב ממה שראית היום."

טליה חייכה וד"ר אדמס המשיכה, "חשבת על מה ששאלתי אותך? על האפשרות להאריך את השהות שלך כאן?" טליה שתקה.

"אני לא רוצה ללחוץ עלייך, הוסיפה ד"ר אדמס, "אבל אנחנו כבר צריכים להחליט ואני צריכה לתת תשובה למחלקת כוח אדם."

טליה היססה לרגע. "אני יכולה לענות לך על זה השבוע?" "או, אמרה ד"ר אדמס, "את לא צריכה להיות עד כדי כך בלחץ. בואי נסכם שתתני לי תשובה עד סוף החודש הזה. בעוד חמישה שבועות מתחילים לגייס עובדים חדשים ועד אז אני צריכה לדעת מה קורה."

השעה הייתה רבע לחמש וטליה צעדה לכיוון המשרד, לאסוף את התיק ולהתחיל בצעדה לכיוון הרכבת. בבית היא בהתה קצת בטלוויזיה והתחברה לסקייפ. גלית הייתה און ליין. "מה קורה?"

"הכול סבבה, רוצים להאריך לי את החוזה בשנה." "את גדולה! ידעתי שתאהבי את אוסטרליה ותישארי שם. יאללה, תעשי אימיגרیشن ואני אבוא אלייך לנופש." "מותק, טליה ציננה את ההתלהבות, "אמרתי שרוצים להאריך לי את החוזה. לא אמרתי שהסכמתי."

היה רגע של דממה וירטואלית. "מה אתך? את יודעת שבארץ יש עכשיו דיבורים בלי סוף על בריחת המוחות לאוסטרליה. אנשים פה נטרפים, מחפשים איך להוציא ויזה ואת הולכת

להגיד להם 'לא'?"

"המוח שלי ברח, אבל עכשיו הוא כבר רוצה לחזור." טליה  
שלחה חיוך גדול, אבל גלית לא נפלה בפח.

"מה קרה? משהו לא בסדר?"

"כלום לא השתנה, אבל אני חושבת שמההתחלה זה היה  
קצת עקום." טליה לא מצאה את המילים המדויקות והעדיפה  
להחליף נושא.

"חוץ מזה, יש את זה," הקלידה וצירפה תמונה של זוג.

"אוווו." גלית התלהבה. "אולי בכל זאת תנסי להישאר שם

עוד קצת. יש לפעמים משברים, אבל זה עובר."

"זה לא משבר," בעודה מקלידה טליה הבינה את מה שלבה

חש כבר הרבה זמן. "אני רוצה הביתה."

כשסגרה את הסקייפ היא הציצה ב-YNET: "משבר עם

סוריה", צעקה כותרת אחת, "שלושה הרוגים בתאונות דרכים

בצפון". "סגר על השטחים לקראת חג הפסח". "מתכונים

לקניידעלעך במילוי גבינה". "שרב כבר לקראת חול המועד".

הביתה, חשבה, למרות הכול.